

Дър. вѣстникъедна всѣка седмица
приложеніето четири
дѣта въ годинатаГодишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложеніето
за България 10 лева, а
за стрѣнство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ брой 5 стотинки

Анонсаментъ е годи-
шенъ и
всѣкого прѣдлатенъВсичко, относеще се до
вѣстника се изпраща
до администрацията на
«Църковенъ вѣстникъ»
въ гр. София.За обявления се плаща
за първи пѣтъ по 20 ст.
на редъ съ гармондъ,
за всѣко повторение по
15 ст.Неплатени писма не се
присематъ. — рѣкописи
въ седмичното издание
не се повръщатъ

Скромнитѣ.

Отъ благата най-високи и съвършени сж душевнитѣ. Ала малцина сж ония, които ги цѣнятъ и които сж се удостоили да вкусятъ отъ тѣхъ. Въ живота на обществото такива щастливци сж рѣдкостъ, тѣ сж единици. Поне историята на народитѣ говори за единици такива. Въ вихра на живота душевнитѣ блага не се забѣлѣзватъ или, ако се забѣлѣзватъ въ единици, не се цѣнятъ. За такава оцѣнка липсва култура и нравствена висота.

Душевнитѣ блага не трѣбва да се смѣсватъ съ материалнитѣ, нито да се отждествяватъ съ тѣхъ. Тѣ сж антиподи. Между първитѣ и вторитѣ има цѣла пропасть.

Душевнитѣ блага не сж въ конфорентенъ домъ, въ охолень животъ, въ доволство, въ пирове, въ лѣскателства и въ почести; не сж и въ властѣта и въ силата. Охолнитѣ и тѣнецитѣ въ нѣга сж легиони въ обществото, ала никой отъ тѣхъ не е се издигналъ надъ слабоститѣ и егоизма си, нито надъ прѣдразсждѣцитѣ и врѣмето. Нѣма и не може да има душевно съвършенство въ ония, които не могатъ да на двиятъ себе си и да се ослонятъ на добродѣтелитѣ, нито могатъ да цѣнятъ великитѣ добродѣтели, на които се крѣпятъ правдата, свободата, братството и любовта на земята, нито пъкъ могатъ да схванатъ, че, макаръ и облѣчени въ властъ, силата не сж тѣ, както че не сж тѣ, които нормуватъ живота, водятъ народа, вдѣхновяватъ и извикватъ гения му на творчество. Това вършатъ скромни човѣди, вършатъ го единици съ високи душевни съ-

вършенства. А душевнитѣ съвършенства се проявяватъ въ себепотричане и самопожертвуване за ближния, за идеалното, за дълга. Тѣ се явяватъ въ дѣла живи, чисти и сублимни.

Не стига само да има една висока идея, не стига и таланта да се изрази тя най-художествено на книга или на платно: иска се нравствена сила да се въплоти въ дѣло, да се проживѣе съ страдания и да се запечата съ дълга. Въ това е и скромността, въ това е и величието. Какво би било, наистина, учението въ Евангелието за любовта къмъ ближни и врагове, ако не бѣха страданията и кръстната смъртъ, ако не бѣ самоотвержението, което запечата това учение! Какво би било и отъ любовта къмъ отечеството, ако не сж дѣлата, ако не е самоотвержението на хиляди хиляди скромни синове, които го запечатватъ съ страданията си, кръвта си и съ най-скъпото си благо — съ живота си! Най-художествената епопея на фантазни герои не е нищо въ сравнение съ самоотвержението на скромнитѣ български синове, за които днесъ говори съ възторгъ цѣлъ свѣтъ, въ сравнение съ тѣхнитѣ живи дѣла на любовъ къмъ отечеството и ближнитѣ, въ сравнение съ тѣхното душевно съвършенство.

И кое творение въ България, на Балканитѣ, въ Европа е най-сублимно? Не е ли епопеята на самоотваржението на хилядитѣ скромни балкански синове, които сложиха коститѣ си за правдата, свободата, братството и културата — епопея, написана не съ думи, но съ дѣла на душевно съвършенство?

Кое е най-висшето душевно благо днесъ въ България? Не е ли съзнанието на дълга у падналитѣ,

които покриха полетата, долинитѣ чукитѣ на Тракия и Македония съ труповетѣ си и България съ слава? Млади и скромни, оставили рало, дюгенъ, училище, писалище, адвокатски портфейлъ, сждилице, лекции, сѣмейство, оставили засмѣно и честито бждаще, но безъ да гърмятъ въ печата и по мегданитѣ за патриотизма си, отидоха по гласа на дълга, отидоха въ огнената верига и сложиха едни коститѣ си, други оставиха рѣцѣтѣ и нозѣтѣ си и трети дадоха здравieto си за правата, свободата и благого на милиони човѣшки сжщества — за най-сублимното човѣшко дѣло. Има ли по-доблестенъ подвигъ и по-самоотвержено изпълненъ дългъ отъ тѣхния? Тѣ оставиха великѣ примѣръ на самоотвержение. Тѣ отидоха въ огъня съ съзнание и сърѣшение да дадатъ живота си за благата на свои братя и съсѣди. Тѣ не подириха да се затулятъ подъ протекции, канцеларии, щабове, интенданства... Тѣ бѣха съ съвършени и идеални души. Тѣ туриха величието на отечеството и дълга си къмъ милионитѣ роби надъ живота си. Тѣ повториха примѣра на Голгота: дадоха живота си за свободата и благого на ближнитѣ. Тѣ загинаха съ дълбоко съзнание, че оставятъ слѣдъ себе не думи, не рѣчи, не книги съ мъртви идеи и фактивенъ патриотизъмъ, но живи дѣла и подвизи, жива епопея, която ще живѣе вѣчно въ паметта на поколѣннията и ще говори за душевното съвършенство на героитѣ. Това е най-сублимно душевно благо. То е удѣлъ само на скромнитѣ...

Скромнитѣ тия и тѣмъ подобни доблестни души сж сольта на обществата и народитѣ. Тѣ сж сила, която съврѣменицитѣ нехаятъ, но която импулсира поколѣннията,

Тъ сж, които озониратъ нравствената атмосфера въ човѣшкия животъ. Тъ сж животътъ и бждащето на нашия народъ. Тъ сж ратници за човѣщина и сътворители на човѣшката история.

Поклонъ на скромнитъ самоотвержени ратници! Слава на тѣхнитъ свѣтли и съвършени души!

Л. Мишевъ.

Сегашното.

За 45 дни (отъ 5 окт. до 20 ноември) българскиятъ народъ прѣживѣ страшни и велики събития, които и отъ други народи сж вършени прѣзъ десетки години, а не само прѣзъ 45 дни, събития, които ще съставятъ цѣла история — велика история. Българитъ за 45 дни поразиха страшната турска армия, побѣдиха онѣзи, които имъ бѣха пълни господари цѣли 5 вѣка, побѣдиха една империя, която има 3 милиона квадратни километри (досегашна България има ше само 95 хиляди кв. километри), побѣдиха единъ народъ, който бѣше 10 пкти по-многоброенъ, и удивиха цѣлъ свѣтъ. Побѣдиха и създадоха работа за историци, писатели и поети за прѣзъ вѣковетъ. Извършиха подвизи, които ще възхищаватъ и поучаватъ поколѣнията.

Като гледахъ, какъ се хвърляха нашитъ войници между Суфлу и Дедеагачъ у боеветъ, какъ прѣзираха смъртъта и тичаха къмъ побѣдата, като узнахъ, какъ единъ най-многоброенъ и по-добрѣ въоръженъ противникъ се прѣдаде, очитъ ми се пълнѣха съ сълзи прѣдъ това величие и гърдитъ ми се задушваха отъ радостно ридание. Споредъ чуждитъ кореспонденти, турцитъ сж били чувствително по-многобройни и при Лозенградъ, и при Люле-Бургазъ и при Бунаръ Хисаръ — Виза — Сарай, а нашитъ войски ги пометоха само за 14 дни.

И край западния полукръгъ на одринската обсада и по пктя къмъ Арда, Димотика, Суфлу, Фере, Дедеагачъ — всждѣ кждѣто ни водѣха нашитъ началници, раненитъ войници чувствуваха нѣкакво прѣвъзходство надъ здравитъ си другари и явно се гордѣха, че сж се удостоили да получатъ рани за отечеството си, — всички се гордѣха — и селяни и граждани. А здравитъ ги гледаха смирено и имъ завиждаха, макаръ и тѣ да сж се били съ турцитъ не по-злѣ. Това не е никакво прѣувеличение, това е чистата истина. Това сжщото можете да наблюдавате и въ София.

Неволно ми идатъ на умъ гърко-персийскитъ войни прѣди 24 вѣка — биткитъ при Маратонъ, Саламинъ, Платея и Микале. Спомнямъ си, какъ една шепя народъ — гърцитъ побѣдиха грамадната Персия и си осигуриха свобода и бжднина. Това гърцитъ сториха за 12 цѣли години. И тогава тѣ сжщо се гордѣха ония, които бѣха получили рани за отечеството, а на убититъ близкитъ плачеха и отъ скърбъ, но и отъ радостъ. И тогава, както днесъ у България, майки и бащи изпращаха синоветъ си съ благословия — побѣдители само да се върнатъ отъ бойното поле. И тогава немощнитъ, старицитъ и женитъ завиждаха на войницитъ.

А колко много приличатъ днешнитъ надгробни рѣчи на тогавашнитъ. Прочетете, наприкладъ, рѣчитъ на Перикла и ги сравните съ рѣчитъ на днешнитъ военачалници по бойнитъ полета.

Като полетимъ прѣзъ столѣтията въ българската история, едва ли другъ пктъ ще забѣлжимъ такава висота и величие на българския народенъ духъ.

Отецъ Паисий вижда всичко това отъ незибленото си жилище и ни благославя; Софроний Врачански гледа нашата вѣра и кротко слага своитъ рѣцъ върху насъ; Раковски смѣло ни гледа въ очи и ни казва: „Азъ ви казахъ, че това ще бжде. Вървете още по нататкъ. Народи, които искаха да ви погубятъ, ще се слѣятъ въ вашето море...“

Василь Узуновъ.

Отъ побѣда къмъ култура.

III.

Българскиятъ Скобелевъ, Радко Димитриевъ, намира, че е невъзможно да не побѣждавашъ съ такива войници, а ние ще добавимъ: и съ такива генерали като него. Българскиятъ народъ, съ вѣкове задушаванъ, се бѣ цѣлъ повдигналъ да си извоюва своето мѣсто подъ слънцето. И той зачуди всички ония, които имаха случай да го наблюдаватъ. „Азъ вѣрвамъ, казва царъ Фердинандъ, че отъ епохата на кръстоснитъ походи до сега, не е имало такова голѣмо въодушевление“. Войната отъ 1912 година има значение не само за насъ българитъ. Тя бѣ единъ дизенфекционенъ вихъръ, който прѣчисти заразената атмосфера на Балканитъ. Тукъ, на това мѣсто,

всѣка есенъ и всѣка пролѣтъ се мѣркаше грозния призракъ на смъртъта и всѣвша ужасъ въ цѣла Европа. Сега Европа може да бжде вече спокойна. Нейната дипломация не можѣ да уреди „източния въпросъ“ толкозъ врѣме, а трѣбваше да го уреди една малка България съ помощта на съюзенитъ ней държавици, и затова днесъ съ възторгъ говорятъ, че „нѣма нито единъ другъ примѣръ отъ мждростъ, който да се сравни съ българския“ (Танъ). Много похвали се изказаха прѣзъ това врѣме за насъ. „Neue Freie Presse“ сравнява българитъ съ руситъ и съ японцитъ и казва, че общото ни съ руситъ е, дѣто имаме тѣхнитъ възтежки движения, а съ японцитъ — упорството на волята, изумителната бързина въ нападенieto, бързото схващане на чужди мисли и сползотворяване на европейската култура, самоотричане и самоотвержение. Бившиятъ прѣдседател на Съединенитъ Щати, Т. Рузвелтъ, пише въ една своя статия: „Търпѣливъ, самонадѣянъ, прѣдпазливъ въ своитъ приготовления, бързъ и рѣшителенъ на дѣло, съ желѣзна воля — не трѣбва да се очудваме, че българскиятъ народъ се носи тѣ чудесно на бойнитъ полета, че българската армия показва извънредни качества, които я поставятъ високо, високо“.

„Подигането на Япония не бѣ тѣ неочаквано, както подигането на малката България“. „La Roumanie“ пъкъ казва, че „ако е нужно да се издигне паметникъ, за да се обезсмърти една война, като тая отъ 1912 година, тоя паметникъ трѣбва да е на великата побѣдоносна България, въ която всички сж българи“. Нѣкои даже отидоха дотамъ въ своитъ похвали, че казваха, какво „българскиятъ народъ е, може би, найцивилизованиятъ народъ“ (La Patrie отъ 27 окт.) Тѣзи прѣцѣпки ласкаятъ силно нашето национално честолюбие, обаче ние не можемъ да ги държимъ подпълно за обективни. Но пъкъ отъ друга страна самиятъ фактъ, че може така да се говори за насъ, показва вече много нѣщо. Желаетъ да споменемъ и още едно безцѣнно качество на нашия народъ и то е идеализма, който въ малко народи се срѣща днесъ. Тия пориви на човѣшката благородна натура, може би, не докарватъ нищо „роално“ на човѣка, може би докарватъ само мжки и страдания, обаче само тѣ сж, които ни наумѣватъ цѣната на човѣшката личностъ и че кръвта въ нашитъ жили не тече за банкеритъ и спекулантитъ на този свѣтъ, та да се оставяме винаги въ тѣхна услуга. Има нѣщо по-високо отъ

канцлерътъ прѣкжналъ: „Става два дни, казалъ той, какъ сторимъ по българския въпросъ; това е честъ, каквато българитѣ не очакватъ. Колкото за менъ си, не скривамъ, че, като пълномощникъ германски, съвсѣмъ малко ме интересуватъ всички тия подробности“.

О, врѣмената се промѣниха; и ние французитѣ, не безъ радостъ, констатираме необикновената слѣпота на човѣка, когато отъ 40 години Европа, прѣгърбена подъ бремето на неговитѣ тежки схващания, гледаше господаря на политиката. Днесъ вече не говорятъ за Българина. Днесъ той говори самъ за себе си, и трѣбва всѣки да го слуша“.

Дневникъ.

Царьтъ прѣзъ Тракия и Македония въ София. Н. В. Царь Фердинандъ миналъ прѣзъ цѣла Тракия и Македония по желѣзния трактъ. Това е едно събитие, значението на което тепърва ще се коментира и прѣцѣнява. Отъ Лозенградъ, седалището на българската главна квартира, той потеглилъ съ специаленъ трень. Едно по друго той се спрѣлъ на гаритѣ въ Димотика, Деде-Агачъ, Драма и Съръ. Изключение направилъ за г. Кавала, който градъ е далечъ отъ желѣзния пѣтъ, на Егейско море, и който посѣтилъ. Навредъ той билъ посрѣщанъ отъ многохиляденъ народъ. Ентусиазмътъ на народа билъ безпрѣдѣленъ. Въ негово лице мѣстнитѣ духовни началници на разнитѣ християнски и нехристиянски общини и кметовѣтъ привѣтствували *Царь освободителъ*. Така той билъ нареченъ въ всички привѣтни рѣчи. Така билъ акламиранъ съ възторгъ и отъ многохилядни признателенъ народъ. Отъ Сѣресъ Н. В. Царьтъ заминалъ за Солунъ, но подъ строго инкогнито. Поради това избѣгналъ всѣка срѣща въ столицата на Македония. Дори грѣцкиятъ кралъ, който прѣбивава въ Солунъ и който се готвилъ да го посрѣщне съ царски почести, не знаялъ деня и часа, въ който ще пристигне Царьтъ на българитѣ. За негово пристигане не зналия само Т. Ц. Височества прѣстолонаслѣдникътъ князь Борисъ и князь Кирилъ Прѣславски, които го и причакали на гарата. Това е накарало лондонския в. „Times“ да пише, че въ пристигането на Царь Фердинандъ въ Солунъ има нѣщо много мистериозно. Грѣцкото кралско сѣмейство не знаело за тази визита до деня, въ който станала. В. „Times“

мисли, че срѣщата на двамата монарси въ Солунъ ще има важно значение върху прѣговоритѣ въ Лондонъ. Вѣстята за пристигането на Българския царь въ Солунъ раздвижило цѣлъ Солунъ. Веднага всички българи окржили двореца на българското генерално консулство, дѣто слѣзълъ Н. Величество. Високопрѣподобниятъ български архимандритъ Евлогий го привѣтствувалъ отъ име на солунскитѣ българи, като *Царь освободителъ*. Така го привѣтствували и всички български първенци. Подиръ приема на многобройнитѣ депутации Н. Величество посѣтилъ грѣцкото кралско сѣмейство. На другия денъ, 6-и декемврий, Н. Величество грѣцкиятъ кралъ му повърналъ визитата. Двамата царе разговоряли цѣлъ часъ. Сутринта Тѣхни Величества присжотвували въ руския метохъ на молебена, който се отслужилъ за Н. И Величество Руския Царь по случай тозеименния му день. Отъ Солунъ Н. Величество Царь Фердинандъ дошелъ на 10 того прѣзъ Велесъ, Скопие и Нишъ въ София. Неговото пристигане въ столицата не се знаело отъ никого. На другия денъ пристигнали по сжция пѣтъ и Т. Ц. Височество князетѣ Борисъ и Кирилъ.

Височайши телеграми Изпратиха ни се онзи денъ съ молба да имъ се даде гласностъ долнитѣ телеграми, съ които Н. Величество Царьтъ и Н. Ц. Височество Прѣстолонаслѣдникътъ отговорили на поздравнитѣ телеграми, които прѣдседателътъ на столичното Свещенишко братство *„Прѣподобний Иоанъ Рилски“*, Н. Прѣсвещенство св. Левкийскитѣ епископъ г. Варлаамъ, изпратилъ на 19/X отъ име свещенишкото братство:

Стара-Загора.

Н. Прѣсвещенство Левкийския епископъ г. Варлаамъ, прѣдседателствуващъ Свещенишкото братство „Прѣподобний Иоанъ Рилски“ въ София.

Трогнатъ съмъ отъ Вашитѣ и на братството молитвувания прѣдъ Всевишния чрѣзъ българския закрилникъ Свети Иоанъ Рилски.—Справедливъ Господъ не може да не чуе своя угодникъ — молецъ се за нашето свободно дѣло.

Царьтъ.

Негово Прѣсвещенство Левкийския епископъ г. Варлаамъ, прѣдседателствуващъ и пр.

въ София

Отъ сърдце благодаря на Ваше Прѣсвещенство и на братството за

теплитѣ молитви въ полза на нашето освободително и християнско дѣло.

Борисъ Търновски

Двама губернатора. Въ Тракия, завзета отъ нашитѣ войски, е назначенъ генералъ майоръ Вазовъ за губернаторъ съ седалище въ г. Лозенградъ, а въ Македония за такъвъ е назначенъ генералъ майоръ Вълковъ съ седалище въ г. Сѣресъ. И двамата губернатора, назначени отъ главнокомандувация българската армия, сж заели своитѣ длѣжности и сж отпратили позиви къмъ всички граждани въ повѣренитѣ имъ губернии. Въ позивитѣ се гарантира живота, имота, свободата и имущественитѣ права на всички жители, безъ разлика на народностъ и вѣра, въ покоренитѣ мѣста, като се поканватъ всички да се подчиняватъ на българскитѣ закони и на установенитѣ власти.

Пишатъ ни отъ Пловдивъ: „На 6 т. г. въ съборната църква въ града ни се отолужи отъ Негово Високопрѣсвещенство св. Пловдивския митрополитъ Максима литургия и молебенъ по случай именния денъ на Негово Величество руския императоръ. На литургията и молебена присжтствува Нейно Величество, българската милосердна майка, руския консулъ, членове отъ рускитѣ мисии — Нейно Сиятелство графиня Игнатева и др., окржния управителъ Бъчваровъ, генералъ Илевъ и много видни граждани.

На 12 часа се отслужиха молебствия отъ духовенството въ двѣтъ руски болници и се произнесоха подходящи рѣчи — отъ св. Хр. Стояновъ и иеродякона Максима, въ които се изтъкна значението на празника въ свръзка съ именния денъ на императора и неговитѣ заслуги къмъ Българския народъ. Негово прѣподобие иеродяконъ Максимъ умѣло изтъкна, че признателността е едно отъ най добритѣ качества, които украшаватъ човѣка; указа на войницитѣ, какъ да изразятъ своята признателностъ въ деня, когато цѣлия руски народъ празнува именния денъ на своя любимъ императоръ, какъ да поблагодарятъ за искренитѣ чувства на братята и сестритѣ руси, които се подвизаватъ съ лѣчение на тѣхнитѣ рани. „За тия велики заслуги и милосърдни дѣла трѣбва да сте винаги признателни, тѣхната любовъ да сѣгрѣе и вашата любовъ къмъ тѣхъ“ завърши младия клирикъ.

тѣхнитѣ стремежи и [по-свѣтло отъ тѣхното злато: Това е *правдата* на този свѣтъ. Въ името па тази правда ние се повдигнахме днесъ и желаемъ да я спечелимъ за себе си. Този идеализъмъ малко се цѣни въ свѣта, обаче само въ негово име се подновяватъ обществата и народитѣ. Изгуби ли се той, упадат нравитѣ, разтлѣва обществения моралъ и всичко води къмъ катастрофа. Това е историята на източнитѣ народи, това е историята на стария Римъ, това ще бѣде историята и на всички днешни народи, които сж изгубили това си качество. Идеализмътъ а една творческа сила, както за отдѣлната личностъ, така и за обществото — неговата сила е постоянна и вѣчна, когато материализмътъ има едно славно начало, но езславенъ край. Ние константираме днесъ въ нашия народъ качества, които достигатъ до истинско величие. Привождаме тукъ за примѣръ чия смото на една жена до своя мжжъ, повиканъ подъ знамената.

„Ти имашъ право да заминешъ веднага, пише тя, безъ да изгубишъ нито единъ день, да дойдешъ и ни цѣлунешъ. Иди изпълни своя дългъ. Азъ ще се моля на Бога за тебе и Той нѣма да пожелае да остави деветъ сирачета. Тѣхнитѣ невинни молитви ще се съединяватъ съ моитѣ за твойто здраве и за твойто завърщане. Недѣй се грижи за тѣхното прѣпитаване въ бждаще. Този, който бди надъ бждащето на отечеството, Този, който бди надъ тебе, ще бди сжщо и надъ тѣхъ. Ако се върнешъ, ти ще намѣришъ една жена, която те обича и която се гордѣе съ тебе. Ако ли пъкъ не се върнешъ, знай, че спомена за тебе ще ме придружава чакъ до гроба, но че азъ ще намѣря сили въ живота да пѣзпитамъ твоитѣ синове и твоитѣ дѣщери — които ще бждатъ дѣца на единъ народенъ герой и на единъ християнски мченикъ“.

Какво трогателно нѣщо! Човѣкъ не може да одържи себе си отъ душевно вълнение при четенето на това писмо. Редакторътъ на „La Roumanie“, който твърди, че е челъ писмото, добавя: „то ни учи на слѣдното: трѣбва да пожертвуваме на тоя животъ нѣщо по-голъмо, по-велико отъ насъ самитѣ. Ако се постави великиятъ въпросъ: дѣ е българинътъ? Той може да ни отговори: азъ съмъ на полето на славата. Ние вѣрваме, продължава сжщиятъ, че краятъ на войната, за честь, ще бѣде придобита слава. Свѣтътъ, който държи на морала, се обогати съ писмото на тая бѣдна българка която нарасла по идеи, побѣдила е инстинкта на само-

съхранението, чувствата, любовта — нѣщо присжще на спартанката — майка, която казва на своя синъ: или съ щита или на щита“.

Народъ, който има такива качества, има и велико бждаще.

Свещ. Д-ръ К. Цѣновъ.

Вѣсти по положението.

Силитѣ и Одринъ. Единъ отъ френскитѣ утрѣшни вѣстнихи кори френското правителство, че оставило да го изпрѣвари австрийското съ постжкитѣ си за Одринъ въ полза на България. Вѣстникъ „Temps“ отблъсква тоя укоръ. Въ антрефиле, помѣстено на чело въ броя отъ 24 XII, той твърди, че Франция, Русия, Англия, Германия и Италия още прѣди една недѣля били направили постжпки въ Цариградъ, като настояли прѣдъ турското правителство да не опорствува за г. Одринъ, който е придобито право на българитѣ и който трѣбва да имъ се отстъпи. Австро-Унгария послѣдна, казва „Temps“, е направила постжпки, като се присѣединила къмъ свѣтитѣ и настояванията на силитѣ за Одринъ.

Историческо заседание. В. „Matin“ въ броя си отъ 24 описва заседанието на 23, държано отъ конференцията за мира въ Сенъ-Дженския дворець.

„Днешното заседание, пише „Matin“, ще съставя едно отъ най-важнитѣ събития въ свѣрмената история. Публично и тържествено балканскитѣ държави се произнесоха за заличванието на Турция отъ Европа...“

Посрѣдъ най-дълбока тишина г. Новаковичъ, прѣседателътъ, изважда изъ портфедла си листъ, сгнать на четири. Разгъва го грижливо. Послѣ съ гласъ твърдѣ бавенъ, натѣртващъ всѣка дума, като дава на гласа си интонация на голѣма тържественостъ, той прочита смъртната присжда на европейска Турция.

Съвсѣмъ неподвиженъ, съ ржцѣ кръстосани върху своята попивка, съ погледъ устременъ въ наведената глава на прѣседателя, Решидъ паша слуша.

Сцената е особено покрътна.

Единъ отъ балканскитѣ делегати ми каза, че почти се чувало тупенето сърдцето на прѣставителитѣ на балканскитѣ държави, чиито очи бѣха устременни не на прѣседателя,

но на Решидъ паша, на Османъ Низими паша и Салихъ паша, които, и тримата, посрѣщнаха просждата съ достоинство, което направи силно впечатление на всички въ салона. Текстътъ на прочетенитѣ условия е сжщия, който се напечата въ миналия брой на „Ц. Вѣстникъ“.

Г нъ Новаковичъ обясни, че граничната линия на Гелиболския полуостровъ ще мине прѣзъ Шаркъои и прѣзъ Кавакъ до Сароския заливъ.

Прѣседателътъ добавилъ, че прочетенитѣ условия сж само за територията, които съюзницитѣ формуватъ, но ще има и други. Тия първи условия трѣбва да съставятъ първия членъ на договора.

Съ лекъ и треперещъ отъ вълнения гласъ Решидъ паша съ благъ тонъ, каквто му е свойственъ, каза:

— Отоманскитѣ делегати молятъ съюзнитѣ делегати да иматъ добрината да имъ дадатъ писмено условията. Поиска да съобщатъ и другитѣ условия. Обща имъ се прѣписъ. Колкото за другитѣ условия, тѣ сж отъ второстепенна важностъ — за контрибуции и пр. . .

Додѣто се приготвяше прѣписа, делегатитѣ се размѣсватъ на малки групи.

Съюзнитѣ делегати, като че чувствуватъ грамадността на своитѣ искания. Но Решидъ паша съ своята тънка вѣжливостъ и съ своята голѣма благодетъ, почва разповоръ съ всички и казва на г. Венизелосъ:

— Никога нѣма да отстъпимъ Одринъ!

ОТЗИВИ

Бисмаркъ и българитѣ. А. де Мюнъ, членъ на френската академия, пише, на уводно мѣсто въ в. „Echo de Paris“ редъ статии, озаглавени „Рѣшителенъ часъ“. Въ деветата статия, помѣстена въ броя отъ 17 XII, той, между другото, пише за българитѣ:

... „Когато слушахъ г. Даневъ внимателно плѣненъ отъ неговата пълна съ жива интелигентностъ физиономия, спомнихъ си, безъ да ща, думитѣ на Бисмарка, за когото прави за читателитѣ въ сп. „Revue hebdomadaire“ поучно разкритие, споредъ неиздаденитѣ мемуари на Каратеодориди паша, турски прѣставителъ въ берлинския конгресъ. Веднѣжъ, когато разискването по българския въпросъ, се продължило,